

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci navrhovatele: **J.-T. z. s.**, IČ ■■■, se sídlem V, zastoupen Mgr. Robertem Musilem, advokátem se sídlem 8. března 21/13, Liberec, proti odpůrci: **Statutární město Jablonec nad Nisou**, se sídlem Mírové náměstí 3100/19, Jablonec nad Nisou, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. RNDr. D.V., Ph.D.**, bytem ■■■, **II. MUDr. I.P.-S.**, bytem ■■■, **III. Z.H.**, bytem ■■■, **IV. Ing. K.V.**, bytem ■■■, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Územního plánu Jablonec nad Nisou schváleného usnesením zastupitelstva města Jablonce nad Nisou ze dne 18. 5. 2017, č. ZM/112/2017,

t a k t o :

- I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy - Územního plánu města Jablonce nad Nisou schváleného usnesením zastupitelstva města Jablonce nad Nisou ze dne 18. 5. 2017, č. ZM/112/2017, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osobám na řízení zúčastněným s e náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

I. Návrh

Navrhovatel se domáhá zrušení opatření obecné povahy - Územního plánu města Jablonec nad Nisou, který byl schválen zastupitelstvem města dne 18. 5. 2017, usnesením č. ZM/112/2017 (dále jen „územní plán“), jako celku, nebo alternativně v části týkající se pozemku p. č. ■■■ označené jako ■■■ a pozemků p. č. ■■■ a p. č. ■■■ označených jako ■■■ v k. ú. Mšeno nad Nisou a obci Jablonec nad Nisou.

Navrhovatel konstatoval, že je spolkem, který sdružuje více jak dvě stovky členů nejen z řad obyvatel zástavby v ulici ■■■ v ■■■ Vydání územního plánu představuje zásah do jeho

práv a práv jeho členů na život v příznivém životním prostředí v dané lokalitě. Je tak dotčenou veřejností ve smyslu čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy a Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, a navazující judikatury Evropského soudního dvora.

Dle navrhovatele nebyl územní plán vydán zákonem stanoveným způsobem, je v rozporu s hmotným právem a přijaté řešení je neproporcionální ve vztahu ke sledovanému cíli.

Navrhovatel brojil proti nesprávnému přijetí usnesení zastupitelstva města Jablonce nad Nisou ze dne 18. 5. 2017, kterým bylo rozhodnuto o námitkách uplatněných v rámci pořizování územního plánu. Namítal, že o námitkách nelze rozhodovat „en bloc“. O každé námitce by se mělo hlasovat samostatně, neboť se týká vždy jiného účastníka řízení a obsahově jiné věci. Dle navrhovatele mělo zastupitelstvo alespoň schválit hlasování „en bloc“ a až poté hlasovat „en bloc“ o jednotlivých výrocích rozhodnutí. Usnesení zastupitelstva neobsahuje výrokovou část rozhodnutí o námitkách, pouze odkazy na odůvodnění. Navrhovatel zdůraznil, že rozhodnutí o námitkách je individuálním správním aktem, kterým se účastníkům řízení zakládají, ruší nebo mění jejich subjektivní práva. Usnesení zastupitelstva by mělo obsahovat tolik bodů, kolik bylo podáno námitek, každý z těchto bodů by pak měl obsahovat náležitosti, které s výrokovou částí spojuje § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Způsob přijetí usnesení a jeho vlastní text tak dle navrhovatele nepředstavuje zákonem aprobovaný způsob vyřízení námitek. Dle navrhovatele bylo celé pořizování územního plánu ovlivněno snahou o rychlé dokončení jeho přijetí, aby nebyla promarněna dotace ve výši 5 000 000 Kč. V procesu schvalování územního plánu tak zájem města na získání dotace převýšil zájem vlastníků pozemků a staveb dotčených tímto záměrem. Procesní vady jsou takové intenzity, že by samy o sobě vedly k nezákonnosti vydaného územního plánu.

Navrhovatel dále namítal, že vydaný územní plán je v částech ploch ■■■ (u pozemku p. č. ■■■) a V(u pozemků p. č. ■■■ a p. č. ■■■) v rozporu s § 18 stavebního zákona a s veřejným zájmem. Z textové části územního plánu (konkrétně str. 37 a str. 38) je zřejmé, že se klade velký důraz na zachování a rozvoj nelesní a lesní zeleně vně urbanistických celků v návaznosti na enklávy zeleně na místních vrcholech sloužících k rekreaci občanů města Jablonce nad Nisou. Pozemky p. č. ■■■, p. č. ■■■ a p. č. ■■■ jsou dle navrhovatele příkladem přechodu urbanizované části města do okolní zeleně a tuto oblast nelze využívat na další zástavbu. Řešení přijaté územním plánem je v rozporu s Politikou územního rozvoje ČR 2008 v oblasti Krkonoše-Jizerské hory, v rozporu s požadavky na zamezení ubývání nezastavěné krajiny v chráněné krajinné oblasti Jizerské hory a v rozporu se zásadami uvedenými v územním plánu. Argument odpůrce, že se jedná o řešení prakticky shodné jako v původním územním plánu z roku 1998, nemůže dle navrhovatele obstát, neboť původní územní plán měl zcela jinou koncepci organizace území. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu není navíc možné odvolávat se na minulé řešení území jako na závaznou správní praxi. Navrhovatel má za to, že by dotčená plocha vytyčená shora vyjmenovanými pozemky měla být zařazena do režimu smíšené plochy krajinné. K dotčeným pozemkům vede pouze jediná pozemní komunikace s názvem „■■■“, která svou šíří pojme pouze jednosměrný provoz. Území slouží jako plocha pro rekreaci, výlety a sportovní vyžití dětí z nedaleké mateřské školy.

Navrhovatel zdůraznil, že přijaté řešení neobstojí ani v testu proporcionality. Při

existenci stávajících proluk ve městě, které nejsou využity pro bydlení, nelze hovořit o veřejném zájmu odůvodňujícím přijaté řešení. Také na okrajích města existují rezervy, které nehraničí s chráněnou krajinnou oblastí a jsou lépe dopravně napojeny, anebo je u nich dopravní napojení stavebně technicky lépe proveditelné. Součástí podkladů územního plánu navíc není demografická studie, která by odůvodňovala vyšší bytovou potřebu a zájem na zastavění daného území. Přijaté řešení dle navrhovatele nesplňuje kritérium potřeby ani vhodnosti a je i v rozporu s kritériem minimalizace zásahů do dané oblasti.

II. Vyjádření odpůrce

Dle odpůrce nelze rozhodnutí o námitkách považovat za rozhodnutí, které je výsledkem správního řízení podle § 9 správního řádu. Tento typ rozhodnutí je kvalifikovanou formou vypořádání námitek uplatněných k návrhu územního plánu, je součástí odůvodnění územního plánu, který je správní orgán povinen oznámit podle § 173 odst. 1 správního řádu veřejnou vyhláškou. Není možné vést ohledně každé uplatněné námítky samostatné správní řízení, neboť ani samotné rozhodnutí o námitce se neoznamuje jednotlivě osobám, které námitku uplatnily. Odpůrce trval na tom, že usnesení zastupitelstva města ze dne 18. 5. 2017, č. ZM/111/2017, bylo vydáno v souladu se zákonem, obsahuje výrokovou část, ve které je uvedeno, jakým námitkám se vyhovuje, jakým nevyhovuje, jakým se vyhovuje pouze částečně a k jakým námitkám se nepřihlíží. Vzhledem k tomu, že námitek bylo podáno velké množství, odpůrce využil ve výroku usnesení formy číselného označení jednotlivých námitek, neboť tuto variantu řešení zákon nevyklučuje. Odkazem na číselné označení každé námítky ve výroku usnesení zastupitelstva města je rozhodováno jednotlivě o každé námitce. Je zcela na uvážení zastupitelstva města, jakým způsobem bude o námitkách rozhodovat. Při hlasování se však musí řídit zákonem a jednacím řádem zastupitelstva. Odůvodnění jednotlivých námitek není součástí usnesení, kterým se schvaluje územní plán, ale v souladu s § 172 odst. 5 správního řádu je součástí odůvodnění územního plánu.

K namítanému rozšíření zastavitelnosti ploch ■ a ■ odpůrce vedl, že zastavitelnost těchto ploch neodporuje veřejnému zájmu na zachování udržitelného rozvoje území, tvoří přirozenou součást komplexu rozvojových ploch pro bydlení obsažených v předchozím územním plánu města a slouží k uspokojení potřeb města vyplývajících z demografických rozvah. Nepřímé sousedství chráněné krajinné oblasti Jizerské hory a příslušnost do specifických oblastí stanovených v Politice územního rozvoje ČR nepředstavuje pro zastavitelnost předmětných ploch překážku. Lokalita ■ vyplňuje proluku v dosud existující zástavbě a lokalita ■ navazuje na zastavěné území podél komunikace „■“. Jejich zastavitelnost byla projednána s dotčenými orgány. Bezkolizní užívání obslužné komunikace - ulice „■“ je zajištěno dopravní značkou obytná zóna, zpomalujícím prahem a dopravním zrcadlem. Ulice „■“ je obousměrná jednopruhová komunikace s kapacitou minimálně 500 vozidel za den. Problém nepředstavuje ani fungující mateřská škola, neboť v její bezprostřední blízkosti je komunikace rozšířena ve dvou místech o parkoviště s kolmým stáním.

Závěrem odpůrce zdůraznil, že účelem územního plánování je vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků se zájmem na harmonickém využití území, odkázal při tom na usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. II. ÚS 482/2010. V procesu územního plánování dochází k zásahům do soukromých zájmů, ale vždy musí být výsledkem rozhodnutí upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže

v rámci určitého území při zachování těchto zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Kritérium proporcionality bylo dle odpůrce v projednávaném případě naplněno.

Ze všech uvedených důvodů odpůrce navrhoval, aby byl návrh jako nedůvodný zamítnut.

III. Posouzení soudem

Podáním návrhu bylo zahájeno řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud nejprve zkoumal, zda jsou naplněny podmínky procesní legitimace účastníků řízení. Pasivní procesní legitimaci odpůrce dle § 101a odst. 3 s. ř. s. - tedy města, jehož zastupitelstvo napadená opatření obecné povahy vydalo - považoval zdejší soud za nespornou.

Při posouzení aktivní procesní legitimace navrhovatele, je nutné posoudit, zda byl navrhovatel dotčen na subjektivních právech, jaký je jeho místní vztah k lokalitě dotčené opatření obecné povahy či je-li zaměřen na aktivitu, která má lokální opodstatnění (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 AOs 3/2012 - 70). Na základě takového zhodnocení je možné posoudit, zda subjektu dle § 101a odst. 1 s. ř. s. aktivní legitimace přísluší, nebo je-li nutné postupovat dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Navrhovatel v návrhu uvedl, že je spolkem, který sdružuje více jak dvě stovky členů nejen z řad obyvatel zástavby v ulici ■■■ v ■■■, a vydání územního plánu představuje zásah do jeho práv a práv jeho členů na život v příznivém životním prostředí v dané lokalitě. Ze spolkového rejstříku soud ověřil, že spolek sídlí v ■■■ a vznikl dne 29. 10. 2015 za účelem podpory veřejného zájmu na zachování a rozvoji enklávy nelesní a lesní zeleně navazující na místní vrchol sousedící se zástavbou v ulici ■■■, v ■■■.

Je tedy zřejmé, že podmínky stanovené pro procesní legitimaci spolků pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, jsou u navrhovatele splněny. Jedná se o spolek, který má vztah k regulovanému území a věnuje se činnosti související s problematikou ochrany příznivého životního prostředí a udržitelnému rozvoji. Navrhovatel ostatně i v řízení o vydání územního plánu podal námitku, což také svědčí o jeho vztahu k dané lokalitě.

Přezkum opatření obecné povahy vychází z ustanovení § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s. Z těchto ustanovení vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v ustanovení § 101b odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Soud tak může k návrhu podle § 101d odst. 2 s. ř. s. shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, neboť opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem.

Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 101b odst. 4 ve spojení s ustanovením § 76 s. ř. s.

V daném případě soud neshledal, že by napadené opatření obecné povahy bylo nicotným správním aktem. Územní plán byl vydán zastupitelstvem města Jablonec nad Nisou, nic nesvědčí o tom, že by při jeho vydání překročilo zastupitelstvo meze zákonem vymezené působnosti. Ani navrhovatel v tomto směru ničeho nenamítal. Soud proto přistoupil k posouzení územního plánu z hlediska jednotlivých návrhových bodů.

Navrhovatel nejprve napadl to, že odpůrce nevydal o námitkách samostatné rozhodnutí. Tato výtká však není důvodná. Podle § 172 odst. 5 správního řádu se rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, uvede jako součást odůvodnění opatření obecné povahy. Z toho též vyplývá, že není třeba vydávat o námitkách každého namítatele samostatné rozhodnutí, které by se této osobě např. i samostatně doručovalo. Postup odpůrce, který o námitkách rozhodl usnesením zastupitelstva ze dne 18. 5. 2017, č. ZM/111/2017, s tím, že odůvodnění rozhodnutí o námitkách je nedílnou součástí tohoto usnesení a bude obsaženo v odůvodnění územního plánu, tak byl zcela správný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 185). Usnesení ze dne 18. 5. 2017, č. ZM/111/2017, obsahuje výrokovou část, ve které je uvedeno, jakým námitkám se vyhovuje, jakým nevyhovuje, částečně vyhovuje a k jakým námitkám se nepřihlíží. Odpůrce vysvětlil, že využil ve výroku usnesení formy číselného označení jednotlivých námitek vzhledem k velké množství námitek. Soud souhlasí s odpůrcem, že odkazem na číselné označení každé námitky ve výroku usnesení zastupitelstva města je rozhodováno jednotlivě o každé námitce. Výrok je tedy určitý, srozumitelný a jednotlivé námitky lze v územním plánu snadno identifikovat. Soud neprováděl důkaz zvukovým záznamem zasedání zastupitelstva, neboť důvodnost této námitky navrhovatele byl schopen posoudit na základě spisového materiálu předloženého odpůrcem.

Soud dále posuzoval namítaný rozpor přijatého řešení v části týkající se pozemku p. č. ■■■ označené jako ■■■ a pozemků p. č. ■■■ a p. č. ■■■ označených jako ■■■ v k. ú. ■■■ a obci ■■■ se zákonem (materiální kritérium) a z hlediska jeho proporcionality (kritérium přiměřenosti právní regulace).

Shodné námitky jako v podané žalobě uplatnil navrhovatel již v řízení o vydání územního plánu. Navrhovatel brojil proti rozšíření ploch zastavitelnosti, plochy bydlení - městské ■■■ na pozemku p. č. ■■■, a ■■■ na pozemcích p. č. ■■■ a p. č. ■■■ v k. ú. ■■■ pro rozpor přijatého řešení s § 18 stavebního zákona, neboť řešení ve svém důsledku odporuje veřejnému zájmu na zachování udržitelného rozvoje území, a navrhoval, aby byla plocha vytyčená shora označenými pozemky změněna do režimu smíšené plochy krajinné.

Odpůrce ve vypořádání námitky uvedl, že lokalita ■■■ vyplňuje proluku v existující zástavbě a byla převzata do nového územního plánu z platné územně plánovací dokumentace, stejně jako lokalita ■■■, která navazuje na zastavěné území podél ulice ■■■. Zdůraznil, že rozsah zastavitelných lokalit, které jsou předmětem námitky, proběhl dvěma nezávislými procesy pořizování územně plánovací dokumentace, v devadesátých letech v rámci pořizování aktuálně platného územního plánu a znovu v rámci pořizování nového územního plánu a byl dohodnut s příslušnými dotčenými orgány. K námitce nedostatečné místní dopravní infrastruktury odpůrce konstatoval, že návrh územního plánu po redukci zastavitelné plochy ■■■ stávající rozsah zastavitelných ploch a urbanistickou zátěž území nenavyšuje.

K argumentu ohrožení bezpečnosti dětí z mateřské školy odpůrce podotkl, že bezkolizní užívání obslužné komunikace - ulice ■ je v dané lokalitě zajištěno dopravní značkou obytná zóna, zpomalujícím retardérem (tzv. prahem) a dopravním zrcadlem. V bezprostředním okolí mateřské školy je ve dvou místech rozšířen uliční profil ulice ■ o parkoviště s kolmým státním pro cca 16 osobních vozidel. V případě vycházek dětí z mateřské školky lze použít jednostranný chodník severní části ulice ■. Odpůrce dále uvedl, že z pohledu urbanistické koncepce by sice bylo vymezení veřejného prostoru pro každodenní rekreaci a relaxaci v dosahu vodní nádrže ■ na pozemcích, jež jsou předmětem námitky, vhodným řešením. Pokud však, jako v projednávaném případě, vlastníci těchto pozemků s takovým řešením nesouhlasí, nelze konstatovat, že vymezení veřejného prostoru na soukromých pozemcích je nezbytným řešením. Pro rozptýlení obav z nepřiměřené intenzity urbanizační zátěže území si odpůrce vyžádal vyjádření zpracovatele územního plánu, který uvedl, že v důsledku obav z možnosti další intenzifikace zástavby a s tím spojeným nárůstem dopravy v ulici ■ došlo k upřesnění podmínek prostorového uspořádání ploch kategorie BM. Ve smyslu zajištění harmonického přechodu zástavby do volné krajiny nebudou na okrajových pozemcích zastavitelného území umístovány kompaktní formy skupinové zástavby. Ke stanovení výškové hladiny zástavby zpracovatel uvedl, že v případě plochy ■ byla zástavba lokality již zahájena rozestavěným dvoupodlažním rodinným domem. Výšková hladina zástavby (maximálně 2 NP + podkroví) respektuje výšku okolní zástavby (mateřská škola, Hláskovy vily atd.) a výškovou úroveň terénu, jehož nadmořská výška klesá směrem k vodním nádržím ■. Plocha ■ je lokalita s plošným vymezením převzatým z platného územního plánu Jablonec nad Nisou. Její zastavitelnost je výrazně omezena limity využití území. Vymezení plochy kategorie BM je zde proto, že přilehlé okolní území vykazuje vlastnosti naplňující podmínky zástavby městské. Odpůrce se se závěry pořizovatele územního plánu ztotožnil. Konstatoval, že navrhované řešení je kompromisem mezi požadavky podatele námitky a dlouholetým zájmem vlastníka pozemků o vymezení zastavitelných ploch pro bydlení v daném území. Důležité dle odpůrce je, že návrh územního plánu rozsah využitelných zastavitelných ploch pro bydlení v dané lokalitě nenavyšuje nad rámec platného územního plánu města Jablonec nad Nisou.

Podle § 18 odst. 1 až 4 stavebního zákona je cílem územního plánování vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. Územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Za tím účelem sleduje společenský a hospodářský potenciál rozvoje. Orgány územního plánování postupem podle tohoto zákona koordinují veřejné i soukromé záměry změn v území, výstavbu a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území a konkretizují ochranu veřejných zájmů vyplývajících ze zvláštních právních předpisů. Územní plánování ve veřejném zájmu chrání a rozvíjí přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Přitom chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území.

Z citovaného ustanovení stavebního zákona nelze dovodit, že by v daném území existovalo pouze jedno jediné možné správné řešení území, které by bylo eventuálně

vynutitelné soudně. Stavební zákon používá velké množství obecných pojmů, tudíž již z tohoto důvodu je možné dovodit, že bude existovat nespočet řešení území, která budou mnohdy odlišná, a přesto budou odpovídat zákonem stanoveným kritériím.

Podle § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona zastupitelstvo obce vydává v samostatné působnosti územní plán. Stát může zasahovat do činnosti územních samosprávných celků, jen vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem (čl. 101 odst. 4 Ústavy).

Z uvedených ustanovení vyplývá, že je pouze a jen na zastupitelstvu obce, aby z nespočtu řešení území, která odpovídají zákonem stanoveným kritériím, vybralo to, které mu bude nejlépe vyhovovat. Do tohoto výběru, není ani soud, jakožto jeden ze státních orgánů, oprávněn jakkoli zasahovat. Soud není oprávněn vybrat jiné řešení území. Soud pouze ověří, na základě návrhu na zrušení opatření obecné povahy toliko z pohledu námitek a možného zkrácení práv navrhovatele, zda zastupitelstvem obce zvolené řešení území odpovídá zákonem stanoveným kritériím.

V tomto směru nezákonnost územního plánu, resp. jeho příslušné části, nemohl způsobit toliko fakt, že bylo zvoleno jiné řešení, než navrhovatelem navrhované, tj. že nebylo změněno funkční využití přezkoumávaných ploch na smíšené plochy krajinné (SK).

Stejně tak není soud oprávněn přezkoumávat důvody, které zastupitelstvo obce vedly k výběru toho kterého územního řešení, které odpovídá zákonem stanoveným kritériím. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud, který například v rozsudku ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 - 51 uvedl: „*Pořizování územně plánovací dokumentace je výrazem veřejného zájmu na naplnění cílů definovaných v § 18 nového stavebního zákona. Z tohoto důvodu je také rozhodování v tomto procesu (rozhodnutí o pořízení územního plánu, zadání územního plánu, schválení pokynů k zapracování do návrhu územního plánu, i vydání územního plánu či zamítnutí návrhu na jeho vydání) svěřeno zastupitelstvu příslušné obce; jde o výkon její samostatné působnosti (srov. § 6 odst. 5 nového stavebního zákona). Tyto výstupy (tedy i schválený návrh územního plánu) tak představují konkrétní podobu veřejného zájmu na prostorovém a funkčním využití území obce, na podobě její infrastruktury, na jejím dalším rozvoji, atd. Jsou výsledkem konsensu, na němž se usnesli jednotliví zastupitelé reprezentující různé skupinové i individuální zájmy obyvatel obce. Nelze jistě rozumně předpokládat, že tento konsensus představuje optimální (maximálně racionální) řešení, s nímž jsou srozuměny všechny osoby, kterých se dotýká. V praxi může jít i o rozhodnutí, která jsou výsledkem pouhé snahy jednotlivých zastupitelů o maximalizaci jejich vlastních (politických) funkcí (viz teorie veřejné volby) a dokonce i o rozhodnutí nesprávná, iracionální. Z tohoto důvodu je celý proces pořizování územně plánovací dokumentace podroben právní reglementaci, a to zejména stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy. V těchto mantinelech se popsání rozhodování odehrává a úkolem soudu je tak pouze sledovat, zda se obec v rámci tohoto procesu pohybovala v jejich mezích. Soudu tedy nepřísluší určovat, jakým konkrétním způsobem má být určité území využito, zda je toto využití optimální, atd. Zcela pregnantně je úloha soudu při přezkumu územně plánovací dokumentace vyjádřena v rozsudku Nejvyššího správního soudu publikovaném pod č. 1462/2008 Sb. NSS, kde je uvedeno, že soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet“.*

Předmětem zájmu územního plánování je „udržitelný rozvoj území“. Vodítko k výkladu tohoto pojmu nabízí ustanovení § 6 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí,

podle kterého trvale udržitelný rozvoj společnosti je takový rozvoj, který současným i budoucím generacím zachovává možnost uspokojovat jejich základní životní potřeby a přitom nesnižuje rozmanitost přírody a zachovává přirozené funkce ekosystémů.

Ač stavební zákon jako jeden z cílů územního plánování označuje „vytváření předpokladů pro výstavbu“ současně výslovně klade důraz na „hospodárné využívání zastavěného území, zajištění ochrany nezastavěného území a nezastavitelných pozemků“. Pokud jde o zastavitelné plochy, tak uvádí, že tyto se vymezují „s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území“.

Odpůrce argumentoval tím, že lokalita ■■■ vyplňuje proluku v existující zástavbě a byla převzata do nového územního plánu z platné územně plánovací dokumentace, stejně jako lokalita ■■■, která navazuje na zastavěné území podél ulice ■■■. Zdůraznil také, že rozsah využitelných zastavitelných ploch pro bydlení v dané lokalitě se nenavýšuje nad rámec předchozího územního plánu města Jablonec nad Nisou. Pro rozptýlení obav z nepřiměřené intenzity urbanizační zátěže území došlo k precizaci podmínek prostorového uspořádání ploch kategorie BM. Ve smyslu zajištění harmonického přechodu zástavby do volné krajiny nebudou na okrajových pozemcích zastavitelného území umísťovány kompaktní formy skupinové zástavby. Odpůrce se podrobně vyjádřil i ke stanovení výškové hladiny zástavby. Zabýval se také námitkou nedostatečnosti dopravní infrastruktury a srozumitelně vysvětlil, proč považuje užívání obslužné komunikace ■■■ za bezkolizní. Odpůrce nelze pouze z důvodu volby přijaté koncepce prostřednictvím soudu nutit, aby přijal jinou koncepci řešení území, neboť i přijatá koncepce je koncepcí možnou.

Soud souhlasí s odpůrcem, že ani sousedství chráněné krajinné oblasti Jizerské hory a příslušnost do specifické oblasti Krkonoše - Jizerské hory vymezené v Politice územního rozvoje ČR zastavitelnosti předmětných ploch nebrání. Odůvodnění územního plánu obsahuje vyhodnocení souladu s Politikou územního rozvoje ve znění aktualizace č. 1 schválené usnesením vlády ČR č. 276 ze dne 15. 4. 2015. K přijaté úpravě se navíc souhlasně vyslovily všechny příslušné dotčené orgány.

Soud neprováděl důkaz Politikou územního rozvoje ČR, modelovým případem dvougeneračního domu ani předchozím územním plánem, protože to pro posouzení námitek navrhovatele považoval za nadbytečné.

Správní soudy se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti a ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měly přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku. Jak však již výše krajský soud zdůvodnil, k žádnému takovému závažnému porušení zákona či excesivnímu zásahu do práv navrhovatele v posuzovaném případě nedošlo. Soud také musel vzít v úvahu právní jistotou osob jednajících v důvěře v přijaté změny (jde o ochranu dobré víry všech osob, jichž se územní plán dotýká a jež se procesu jeho přijímání účastnily).

Obsah předložené spisové dokumentace svědčí o tom, že řešení přijaté nově vydaným územním plánem je výsledkem dlouhodobého procesu vyjednávání, dohodování a zvažování možných řešení. Odpůrce se námitkami navrhovatele podrobně zabýval, vážil však také zájem vlastníků dotčených pozemků s přihlédnutím k veřejnému zájmu, kterým je, jak bylo uvedeno výše, v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Pokud navrhovatel namítal, že není možné odvolávat se na minulé řešení území, jako na závaznou správní praxi,

je třeba konstatovat, že o prosté převzetí lokalit z původně platného územního plánu se v daném případě nejedná. Řešení téměř shodné s původním plánem je výsledkem několikaletého procesu a vývoje. Není také pravdou, že přijatý územní plán není podložen demografickými daty. Z odůvodnění územního plánu je zřejmé, že odpůrce pracoval s nejaktuálnějšími dostupnými demografickými daty z ČSÚ, na základě kterých vypracoval demografický rozbor a zdůraznil, že úkolem územního plánu je připravit územní podmínky pro všechny varianty demografického vývoje. Nejvyšší správní soud k otázce přiměřenosti trvale judikuje, že zásah soudu se omezuje na případy extrémního vybočení ze zásady proporcionality (srov. již rozsudek tohoto soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 261/2014 - 70, ze dne 2. 2. 2011, č. j. [6 Ao 6/2010 - 103](#), ze dne 24. 10. 2007, č. j. [2 Ao 2/2007 - 73](#), či ze dne 7. 10. 2011, č. j. [6 Ao 5/2011 - 43](#)). O takový případ v nyní řešené věci rozhodně nejde.

IV. Závěr a náklady řízení

Z důvodů v tomto rozsudku uvedených soud tedy shledal návrh na zrušení opatření obecné povahy - Územního plánu města Jablonce nad Nisou schváleného usnesením zastupitelstva města Jablonce nad Nisou ze dne 18. 5. 2017, č. ZM/112/2017, jako nedůvodný, a proto ho v souladu s § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když navrhovatel ani odpůrce s takovým postupem ve stanovené lhůtě nevyjádřili nesouhlas.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má *účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Ve věci byl úspěšný odpůrce, nebylo však prokázáno, že by mu nějaké náklady v souvislosti s tímto řízením nad rámec jeho úřední činnosti vznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak krajský soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že se jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává, neboť osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu pouze těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; případně jim soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však krajský soud osobám zúčastněným na řízení splnění žádné povinnosti, v souvislosti s níž by jim vznikly náklady, neuložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 10. října 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu